

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår ikke helt statsministerens besvarelse, for vi er blevet belært om, at Danmark ikke gik i krig på grund af, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben; Danmark gik i krig med vores helt egen begrundelse, som var, at Saddam Hussein, Irak, ikke fulgte FN's resolutioner.

Nu blev det nævnt, jeg tror af statsministeren selv, eller også nikkede statsministeren til det, at der også er andre lande, der ikke følger FN's resolutioner, bl.a. i Palæstina-Israel-konflikten bliver resolutionerne ikke fulgt. Hvorfor så ikke bruge de samme midler der, hvorfor ikke gribe ind på samme måde, som man greb ind over for Irak? Hvad er grunden til, at der er den dobbeltstandard i statsministerens optræden, at når det gælder Irak, så griber man ind, men når det gælder Israel-Palæstina, så griber man ikke ind? Hvad er baggrunden?

Kl. 16.55

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men hver sag har sin måde at skulle løses på. Det vil også komme frem, når vi nu skal diskutere hr. Søren Søndergaards næste spørgsmål.

Man kan jo i høj grad sige, at det internationale samfund har engageret sig i at prøve at finde en løsning på Israel-Palæstina-konflikten. Det er jo ikke sådan, at det internationale samfund er ligeglad. Men hver konflikt, hvert problem skal behandles på sin særlige måde, for at vi kan nå frem til et tilfredsstillende resultat. Og jeg tror altså, at når det gælder Israel-Palæstina-konflikten, så er det bedste, vi kan gøre, at fastholde den køreplan for fred, som kvartetten har lagt frem, lægge maksimalt pres på begge parter, for at de følger den.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har fuld forståelse for, at statsministeren siger, at hvert problem skal løses for sig, og at man skal vurdere hvert problem nøje med hensyn til, hvilke midler man vil bruge. Det synes jeg generelt er et meget fornuftigt udgangspunkt.

Men vi har mærket os, at statsministerens argumentation for, hvorfor det var nødvendigt at gribe ind over for Irak, i høj grad har været bundet op på spørgsmålet om FN's troværdighed. Hvis FN vedtog resolutioner, som Saddam Hussein fik lov til at sidde overhørig, så ødelagde det FN's autoritet, og derfor var det af hensyn til

FN, at verdenssamfundet blev nødt til at gribe ind.

Undskyld, er det ikke også ødelæggende for FN's autoritet, at den ene resolution efter den anden om Mellemøsten bliver overhørt, er det ikke også ødelæggende for FN, og hvorfor skal vi ikke lige så meget forsvare FN's autoritet, når det gælder Mellemøsten, som når det gælder Irak?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men der er heller ingen grund til at skjule, at det er afmagt for FN, desværre, når det gælder Israel-Palæstina-konflikten, men det har det jo været nu i et par generationer; det er der jo ikke noget nyt i.

Israel-Palæstina-konflikten må finde sin særlige løsning, og der er jeg nødt til at gentage: Det bedste grundlag, vi har, er køreplanen for fred, der leder frem til etableringen af en selvstændig palæstinensisk stat, der lever side om side og i fred med et Israel, der har sikrede, garanterede grænser. Det er det, det internationale samfund må presse parterne til at acceptere.

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvnald som medspørger.

Villy Søvnald (SF):

Jeg er ikke enig med statsministeren i, at der ikke er noget nyt i Palæstinakonflikten. Jeg synes, der er to nye ting. Den ene er, at den palæstinensiske befolkning lever under sociale vilkår, der er så forstemmende i form af underernæring, i form af arbejdsløshed, i form af afskæring fra at komme til deres job, i form af ydmygelser ved kontrolstederne, at det efter min opfattelse, og jeg vil spørge, om statsministeren deler den opfattelse, i sig selv er med til at fremme terrorisme.

Det andet nye er, at jeg synes, der sker en systematisk likvidering af de palæstinensiske ledere, af Hamas – Yasser Arafat isoleres i PLO – og de forskellige andre organisationer får likvideret deres ledere.

Jeg vil spørge statsministeren, om det ikke bekymrer, at der ikke er nogen politiske ledere, som man er i stand til at lave en aftale med, fordi de bliver likvideret, og bekymrer det ikke statsministeren, at USA i situationen med Condoleezza Rices udtalelser i går udtrykker forståelse, når Israel likviderer palæstinensiske ledere?